

[Ib Christensen.]

der. Men det, man vil gøre, er jo i virkeligheden at lave tvangsindkomstpolitik, forlænge indkomstpolitikken fra 1975 til 1977 og fra 1977 til 1979. Derfor vælger man den løsning, man har valgt, og det bør man sige åbent. Det synes jeg ville være mere åbent og ærligt. Så kan man jo mene, hvad man vil om den indkomstpolitik, og vi har ikke lagt skjul på vores kritik af den og på vores alternativ, men det ville ligesom have været mere åbent og hæderligt at sige: vi mener, det er nødvendigt at forlænge denne indkomstpolitik i yderligere 2 år, og derfor nøjes vi ikke med at gribe ind over for de egentlige livsvigtige samfundsfunktioner.

Kurt Hansen (VS):

Når flere VSere heroppefra i dag har beskæftiget sig en smule med resultatet af afstemningen om mæglingsforslaget, hænger det sammen med, at vi simpelt hen har følt, at det var nødvendigt at dæmme op imod den massive agitation, som radio og fjernsyn har kørt totalt på regeringens, forligspartiernes og LOs præmisser, der sagde, at 63 pct. – nu har jeg ikke tallet her, men jeg mener, det er det rigtige tal – at 63 pct. af de medlemmer, der stemte, stemte for det. Det er også korrekt, men det giver et forvrænget billede af, hvor mange der rent faktisk har stemt. Der er en dalende interesse for at deltage i afstemningerne omkring egne løn- og arbejdsforhold, så vitale spørgsmål som egne løn- og arbejdsforhold. Hr. Auken prøvede ligesom at sidestille det at stemme om et mæglingsforslag med det at stemme om ting på en ordinær fagforeningsgeneralforsamling. Det kan man naturligvis ikke gøre. Det at stemme om et mæglingsforslag er jo ligesom at gå hen og sætte sit kryds ved et folketingsvalg eller noget lignende. Det er af samme vitale betydning. Der er måske mange, der føler, at de ikke igennem fagforeningsgeneralforsamlingerne på en rimelig måde får taget hensyn til deres synspunkter. Det kan jo også være en forklaring på, at der ikke kommer så pokkers mange, som hr. Auken refererede til, og her tror jeg nok, at repræsentanterne for det parti, som hr. Auken repræsenterer, i fagbevægelsen har gjort deres til, at der ikke kommer mere end 2–3–4 pct. til generalforsamlingerne.

Nu nævnte arbejdsministeren – det var godt nok ikke i et svar til mig, men jeg vil godt tillade mig at tage det op alligevel – at situa-

tionen ikke ville være den samme, hvis mæglingsforslaget var blevet vedtaget af arbejdsmarkedets parter, som hvis det blev gennemført ved lov. Det mener jeg, arbejdsministeren nævnte i sit svar til hr. Ib Christensen. Der står rent faktisk på side 8 – og det refererede jeg til i mit første indlæg:

»Situationen vil ved lovforslagets vedtagelse således blive nøjagtig den samme, som hvis mæglingsforslaget var blevet vedtaget af begge parter.«

Jeg ved ikke, om arbejdsministeren vil svare her, eller vi skal vente med det til udvalgsarbejdet, men jeg vil i hvert fald godt have et svar på de tilsyneladende modstridende oplysninger, der er kommet frem her.

Jeg vil også godt have at vide – det kan også vente til udvalgsarbejdet – hvor meget der kan blive tilbage til løngliding. Arbejdsministeren siger godt nok, at der ikke bliver alverden, men hvor meget bliver der så? Det synes jeg kunne være rart at få at vide.

Og så vil jeg yderligere sige, at jeg har ikke forsøgt at gøre mig til talsmand for noget, der kunne minde om den samlede fagbevægelse. Det vil jeg godt sige fra over for med det samme. Hvis mine udtalelser har kunnet tolkes i den retning, så være det hermed dementeret, at det var hensigten i hvert fald. Men jeg har sagt, at vi vil være med til at yde støtte og bistand på den måde, vi kan, til de arbejdere, der modsætter sig indkomstpolitikken, også de socialdemokratiske oliearbejdere, som gik ud i en aktion, fordi de simpelt hen var blevet presset urimelig langt ned i løn. Dem giver jeg mig ikke ud for at repræsentere sådan generelt, bestemt ikke, men vi er med til at støtte de forskellige arbejdere, uanset af hvilken politisk observans de måtte være, fordi vi er modstandere af indkomstpolitik som princip.

Hr. Honoré troede, han var vældig vaks ved havelågen, da han begyndte at diskutere vækstfilosofi i forbindelse med indkomstpolitik. Nu kunne vi nok få en længere debat ud af det, men det, der for os er det vigtigste at begrænse væksten i, når vi diskuterer indkomstpolitik, er arbejdsløshedshæren. Det er væksten i arbejdsløshedshæren, der er det væsentligste i forbindelse med vækstfilosofi, i denne diskussion i hvert fald.

Så synes jeg også, det er værd at lægge mærke til, at dem, man fjerner en yderligere forbrugsmulighed fra, er ikke dem, der er den